

Väritiellä sisimmässäni

Julkaisemme tässä ja lehden tulevissa numeroissa Helena Nuutisen kirjoittaman tekstisarjan Väritiellä sisimmässäni. Helena kertoo tekstin olevan selkeästi kanavoitu lahja, jonka saadessaan hänen ei tarvinnut muuta kuin kirjoittaa – niin valmiina se tuli. Henkimaailmassa ovat Helenan isä ja Katri-niminen sukulainen olivat voimakkaasti läsnä itekin taitavina kirjoittajina. Väritiellä sisimmässäni on nimensä mukaisesti värimatka omaan sisimpään ja henkiseen olemukseen. Samalla se on ”luontopolku”, jota kulkiessa voi päästä osalliseksi luonnon salaisuuksista ja sielunvärien voimasta.

Teksti: Helena Nuutinen, kuvat: Mirja Nuutinen

Rukous maalle, tulelle, vedelle, ilmalle ja hengelle, joka liikuttaa niitä kaikkia

Olen tiellä, pyhiinvaelluksella omassa itsessäni. Olen salatiellä omassa sisimmässäni, omalla polullani, omin jaloin matkalla kohti valoa. Sisäinen tietoni ohjaa askeleitani ja seuraan värejä polkuni varrella, sillä ni-

hin on kätkeyty viestit, suuntaviivat. Niin se on ollut minulle aina, olen aina seurustellut värien kanssa ja lukenut niihin kätkeytyjä merkkejä vaivattomasti. Ei kyrillisiä eikä haamilaisia merkkejä, ei konekirjoitusta eikä sulkakynän jälkiä papyruksessa, ei riimuja. Minua ohjataan väreillä ja olen aivan varma tienviitoista, väreistä, ja siitä, että ne vievät perille. Erehtymättä, täyd-

lisen kauniisti. Ei aina suurinta tietä, mutta jokainen mutka on tarpeen, jokainen uusi sävy on syytä nähdä, jokainen väri tulkitta ja lukea mielen sormenpäillä. Herkästi, hipaisten, äänettömästi.

Elämänpolkua kulkiessani en tarvitse digitaalista karttaa enkä myöskään paperiin painettuja mantereiden, merien ja teiden ääriviivoja. En tarvitse kompas-

sia. Etäisyyksien tietäminen ei ole tarpeen eikä minulla ole lohduttoman raskasta kantamusta matkavarustuksena. Kulkuni on kevyttä, sillä minulla on opas, joka tietää tien. Hän on tietäjä! En näe opastani – paitsi joskus herkän häivähdyksen unessa vai valveilla – en tiedä. Kuitenkin hän on lähellä joka hetki ja tunnen hänen rakastavan läheisyytensä ja huolenpitonsa kaikessa.

Voin keskustella henkisen oppaani kanssa ja kysyä häneltä neuvoa. Ja hän vastaa minulle. Vaikka sanaakaan ei sanota, kaikki tulee ymmärretyksi ja luotan täysin hänen ohjeisiinsa.

Tietäjäni on opettanut minua alusta asti luottamaan väreihin, joissa valo ilmenee. Hän on neuvonut turvautumaan korkeampaan viisauteen ja viesteihin, joita valo ja värit sisältävät. Hän on vienyt minut salatielle sisimpääni jo aivan pienenä. Hän on näyttänyt, miten minut on tehty maasta, tulesta, vedestä, ilmasta ja hengestä, joka liikuttaa niitä kaikkia. Hän on siunannut minut maan, tulen, veden, ilman ja hengen siunauksella ja lähtenyt kulkemaan rinnallani. Uskollisesti, joka hetki.

Olen pitkän elämäni aikana monta kertaa työntänyt oppaani pois enkä ole halunnut kuulla hänen ohjeitaan. Olen kieltänyt hänet ja raivonnut pettymyksiäni hänelle. Olen valinnut polkuni itse – ja joutunut aina harhaan. Mutta niin kuin tuuli kylvää kyyneleet, niin on myös aika kääntänyt esiin uuden värin. Nöyrästi, ylpeyteni niellen ja kiitollisena avusta olen alkanut seurustella juuri sen värin kanssa. Olen alkanut nähdä siinä uusia sävyjä, nähnyt valon vaikuttavan siihen ja hämärän jälleen muuttavan sitä. Ja niin olen taas ollut matkalla ja pettymyksen jälkeen unohtus on ollut armollinen.

Monet tapahtumat elämässäni ovat vaikuttaneet merkittäviltä sattumilta ja olen jäänyt ihmettelemään niitä. Mutta kun olen asettanut tapahtuman pitemmälle aikavälille, olen huomannut tarkan, selkeän suunnitelman, johon tuo ”sattuma” on asettunut täydellisesti kuin palapelin viimeinen pala! Se tekee nöyräksi. Nöyräksi ja kiitolliseksi. Luottavaisena lähden matkaan, väritiellä sisimpääni.

Matka punaiseen, oranssiin ja keltaiseen

Tämä hämärä on salaperäinen, odottava. Myös pimeys, joka sitä seuraa, tulee olemaan toisenlainen – tiedän sen jo nyt. Ilma

ja koko maisema on täynnä kihelmöivää odotusta ja jännitystä. Mitään ei näy, mutta jotain on tulossa. Ja juuri siksi oppaani neuvoo minua pukeutumaan punaiseen väriin, hehkuvanpunaiseen pukuun, levittämään kaulalleni ja rinnoilleni mirhaöljyä ja hengittämään ruusujen tuoksua, jonka etelätuuli tuo mukanaan. Ilta on lämmin ja taivaanranta hehkuu ilta-auringon viimeisistä, purppuraisista säteistä.

Yhtäkkiä kuuluu hiljaisuudessa huuto: Pensas palaa! Pensas palaa! Jostain alkaa kuulua soittoa ja voimakas ääni laulaa niin kuin elämästä lauletaan, ja rakkaudesta. Se laulu tarttuu kaulalleni, huuliini, syliini ja hiuksiini ja herättää polteen ja kutsun, jota on pakko seurata. Ja pensas palaa: se roihuaa aluksi aivan pienenä, mutta kasvaa nopeasti tummaksi, roihuavan vahvaksi liekiksi ja lumoa lupaa kysymättä, hetkeksikään pysähtymättä.

Riisun kenkäni ja lähden astumaan eteenpäin tulta kohti niin kuin nainen astellee. Jokaisella askeleella tunnen sydämeni lyövän lujasti, varmasti ja tunnen tummanpunaisen veren virtaavan lantioni naisen-suonissa tulisen vahvana ja hedelmällisenä. Tämä on minun polkuni, tämä on minun rakkauteni, tämä on minun vereni, joka nostattaa himon aallon uudelleen ja uudelleen. Seitsemän kertaa seitsemän tulen läpi astun varmoin naisenaskelin ja joka kerta nautin siitä, että minut hedelmöitetään. Hedelmöitetään pyhässä yhteydessä miehen ja naisen välillä, hedelmöitetään, koska olen nainen ja hedelmöitetään, että saan kantaa uutta elämää sydämeni alla. Joka kerta riemuitsen siitä, että saan olla Nainen, juuri nyt, juuri tässä ja että on Mies, juuri nyt, juuri tässä.

Sinä se olet ja olen nähnyt sinut unessa seitsemän kertaa, juuri sinut haluan, juuri sinusta haluan hedelmöityä, juuri sinun lastasi keinuttaa kohdussani.

Seitsemännelle tulelle pysähdyn ja annan ajan kulua. Liekkien rätinä hiljenee ja hiipuu pian kokonaan. Hiillos loistaa kultaa ja oranssia ja hengitän niiden hehkua ja voimaa syvään, syvään. Olen malja ja läikyn yli. Olen täyttynyt pyhästä purppuranpunaisesta valosta, joka hiipuu oranssiksi ja häipyy äänettömästi pois. Kaikki kuona on poltettu, kaikki turha on palanut ja muuttunut tuhkaksi. Mutta tuhkasta nousee savu ja kerään viimeisten hehkuviiden hiilien päälle maarianheinää suitsumaan ja kutsumaan esiäitien henget suojakseni. Hitaasti riisun punaisen vaatteeni ja lasken sen maahan.

On yö, mutta pimeys ei tule. Se ei tule, koska peitteeni on oranssinkeltainen ja lämmin. Koskettelen sitä pehmein käsin ja tunnen siinä selvästi lampaiden tuoksun. Pilvilampaiden.

Sinä päivänä istun kauan pihani Sofievaahteran alla. Mitä muuta voin tehdä kuin istua siinä? Puolenpäivän aikaan metsikön takaa tulevat pilvet, suuret ja raskaat kuin imettäjän rinnat ja alkavat sataa. Pisarat koskettelevat maata hellästi, viipyillen ja arasti niin kuin sormenpääni koskettavat rakastetun ihoa. Hitaasti ja varoen ne alkavat helähdellä niin kuin kristalli helähtää unessa ja ilmassa on kirpeä tuoksu kuin sitruunasta.

Silloin tulevat lampaat, pilvilampaat. Villavat, lempeäsilmaiset pilvilampaat ja nuuhkivat kaulaani ja käsiäni – niiden on nälkä! Ja minä annan niiden syödä ja juoda näkymättömästä pöydästäni taivaallista mannaa ja jumalten viiniä. Koko ajan puhelen niille rauhoittavasti sanoja, joita en itse ymmärrä. Mutta se kieli on niille tuttua, pilvilampaiden kieltä. Vähitellen sanat muuttuvat lauluksi, hyräilyksi, tuutululuksi.

Ja jokainen lammas asettuu syliini vuorotellen, valmiina kerittäväksi. Keritsen ne vahvoin, lämpimin käsin ja koko ajan soi se laulu, pilvilampaiden laulu, jonka sanoja minulla ei ole lupa toistaa. Yllemme laskeutuu oranssinkeltainen auringonlaskun hehku, vaikka aurinko on jo aikoja sitten mennyt maille. Lampaat nousevat sylistäni keveinä ja siroina jatkamaan pilvilampaiden työtä.

Kudon villasta suuren villaisen peitteen ja kirjon siihen linnunradan kuviot ja tähtien pyhät merkit. Myös esiäitieni suojaavan loitsun ompelen peitteeni poimuihin ja ylimmäksi auringon ja kuun päiviäni kuljettamaan. Kirjailen keskelle sanat: Luota valoon!

Kun noston neulani kankaasta, koko oranssi kangas muuttuu vähitellen kirkkaan keltaiseksi ja tunnen siitä huokuvan lämmön ja sitruunankukkien tuoksun. Sen katoamaton lämpö ja ikuisen valon hehku lämmittävät pimeimmätkin yöt ja niistä virtaa minuun salaista voimaa.

Keltaisen peitteeni suojassa nukun rauhallisen yön ja aamulla laskostelen auringonhehkuisen kankaan. On aika jatkaa matkaa.

